

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD., v právnej veci navrhovateľky: **M., s.r.o.**, B., B., zastúpená; Advokátska kancelária B., s.r.o., R., B., proti odporkyni: **R. V. R.**, K., B., o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/7/2008 zo dňa 19.02.2008. takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. **zrušuje** rozhodnutie odporkyne č. RP/7/2008 zo dňa 19.02.2006 a vec jej **vracia** na ďalšie konanie.

Navrhovateľke sa právo na náhradu trov konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/7/2008 zo dna 19.02.2008 odporkyňa rozhodla tak, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) tým, že program „Čo na to Mojesjovci?“ odvysielaný dňa 03.09.2007 prerušila zaradením reklamy na ďalšie vydanie programu po cca 3 minútach od skončenia predchádzajúceho prerušenia programu reklamným blokom, za čo jej uložila podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zák. č 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ vo výške 100 000 Sk.

Odporkyňa v odôvodnení rozhodnutia uviedla, že po zhodnotení kvalitatívneho a kvantitatívneho hľadiska porušenej povinnosti upravenej v § 35 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z.z. uložila navrhovateľke sankciu na dolnej hranici zákonom stanoveného rozpätia a považuje ju za plne odôvodnenú, pretože tretí komunikát odvysielaný na záver programu o cca 21:28:21 hod. bol vlastnou propagáciou navrhovateľky podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. Uvedený komunikát obsahoval ukážky z najbližšieho nasledujúceho vydania predmetného programu, z obsahového hľadiska sa nevzťahoval na končiaci program a preto netvoril, resp. ani nemohol tvoriť integrálnu dramaturgickú súčasť programu, v ktorom bol odvysielaný. Jeho jediným a priamym účelom bolo upriamiť pozornosť na ďalšie vydanie predmetného programu ako samostatnej ucelenej zložky programovej služby.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala navrhovatelia opravný prostriedok uvádzajúc, že v tomto prípade nedošlo k žiadnemu prerušeniu predmetného programu zvukovou alebo obrazovou informáciou, či už pred dotknutými úsekmi programu alebo po ich uplynutí, naopak dotknuté úseky programu (ktoré odporkyňa v rozhodnutí označila ako komunikáty) boli bežnými súčasťami dramaturgie programu a neboli od iných častí programu oddelené obrazovou ani zvukovou informáciou, ktorá by mala upozorňovať divákov na reklamné vysielanie. Z tohto dôvodu je neopodstatnený záver, že došlo k trom prerušeniam programu a teda nedodržaniu počtu prerušení programu. Tvrdenie odporkyne o údajnom treťom prerušení programu, považuje navrhovateľke za konštrukciu, ktorá vychádza z nesprávne vyhotoveného prepisu predmetného programu zhotoveného pracovníkmi rady. Samotný prepis programu je nesprávny, rada mala vo svojom rozhodnutí vychádzať zo samotného záznamu programu, ktorý však nepoužila, a vysielateľovi, ako účastníkovi konania, v priebehu celého správneho konania ani neposkytla priestor na vyjadrenie sa.

Navrhovateľka je názoru, že v danom prípade, odvysielaním informácie o obsahu nasledujúceho dielu programu, neporušila § 35 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. neprišlo k prerušeniu programu: v skutočnosti išlo len o informáciu o vlastnom budúcom programe a uvedené v žiadnom prípade nesplnilo kritéria vlastnej propagácie navrhovateľky. Navrhovateľka je názoru, že v danom prípade odporkyňa nepostupovala v súlade s § 71 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. v spojení s ust. § 49, § 53, § 54, § 56 až § 68 zákona o správnom konaní zák.č. 71/1967 Zb., pretože rozhodovala na základe nesprávneho prepisu vysielania predmetného programu, ktorý považuje bez doplnenia samotným audiovizuálnym záznamom, za neúplný podklad pre rozhodnutie, keďže navrhovateľke ako účastníkovi konania, nebol daný na vyjadrenie samotný záznam z vysielania predmetného programu, ktorý mal byť podkladom pre rozhodnutie v tomto konaní.

Na základe uvedených dôvodov navrhovateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie odporkyne zo dňa 19.02.2008.

K opravnému prostriedku sa písomne vyjadrila odporkyňa tak, že za podstatu danej veci považuje otázku posúdenia charakteru komunikátu, ktorého obsahom boli ukážky z ďalšieho (nasledujúceho) vydania toho istého programu, ktoré boli odvysielané na záver predmetného programu a dospela k záveru, že *predmetný komunikát nie je samostatnou zložkou programovej služby, ale tvorí integrálnu súčasť programu*, t.j. bol odvysielaný v rámci programu ako jeho súčasť a preto nemohlo dôjsť k prerušeniu programu týmto komunikátom. S poukazom na záver, ku ktorému odporkyňa dospela v rámci správneho konania č. 91-FgO/0-1311/2008, v ktorom sa zaoberala len otázkou, či odvysielaním predmetného komunikátu nemohlo dôjsť k porušeniu 32 ods. 12 citovaného zákona a teda, či odvysielaný komunikát neobsahoval informácie, ktoré by mohli napĺňať definíciu skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000Z.z., odporkyňa vo vyjadrení k podanému opravnému prostriedku uviedla, že je názoru, že *predmetný komunikát obsahoval len informácie, ktoré plnili propagačný účel, keďže zobrazovali najzaujímavejšie pasáže najbližšieho programu spolu s informáciou, kedy bude program vysielaný („nabudúce uvidíte“).*

Odporkyňa uviedla, že vlastnou rozhodovacou činnosťou, na základe preskúmania vysielacej činnosti navrhovateľky, ako aj iných vysielateľov, prekonala s svoje vlastné rozhodnutia a svoje vlastné závery, týkajúce sa charakteru komunikátu, ktorého obsahom sú ukážky z ďalšieho (nasledujúceho) vydania toho istého programu, a zmenila svoje stanovisko. Uvedené stanovisko odporkyne možno považovať v tejto otázke za konečné. Keďže podľa § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. nie je možné aplikovať § 57 Správneho poriadku a teda o napadnutom rozhodnutí odporkyne nie je možné rozhodnúť v rámci autoremedúry, nemôže odporkyňa rozhodnúť o odvolaní, resp. zmeniť rozhodnutie.

Odporkyňa ďalej uviedla, že sa nestotožňuje s tvrdením navrhovateľky, že rozhodnutie vydala na základe nesprávnych skutkových zistení, pretože audiovizuálny záznam z vysielania, ktorého presný prepis a popis je obsiahnutý v pracovnom materiáli, vypracovanom kanceláriou rady tvorí podklad pre rozhodnutie. Skutkový stav bol zistený zo záznamu vysielania predmetného príspevku a je doslovne prepísaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Skutočnosť, že odporkyňa v rámci svojej inej činnosti obdobný skutkový stav posúdila inak a prekonala tak svoje rozhodnutie, nič nemení na skutočnosti, že prepis a popis skutkového stavu je správny a nevyžaduje žiadne faktické vady, či iné nepresnosti. Preto považuje skutkové okolnosti predmetnej veci za zistené spoľahlivo a presne.

Najvyšší súd ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. a § 250l ods. 1 O.s.p. preskúmal odvolanom napadnuté rozhodnutie odporkyne, ako aj konanie, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo a podľa § 250q ods. 2 O.s.p. napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. a vec jej vrátil na ďalšie konanie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle citovaných ustanovení nariadil vo veci pojednávanie, vykonal dokazovanie, podrobne sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu odporkyne č. 424-PgO/O-5162/2007, z obsahu ktorých okrem iného zistil tieto skutočnosti:

Navrhovateľka odvysielala dňa 03.09.2007 program s názvom „Čo na to Mojsejovci?“, ktorý prerušila v čase od 21:23:21 – 21:28:53 hod. ukážkou na nasledujúce vydanie programu „Čo na to Mojsejovci?“. Uvedenú ukážku označila odporkyňa ako komunikát, ktorým mala navrhovateľa porušiť povinnosť upravenú v § 35 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z., pretože program „Čo na to Mojsejovci?“ prerušila zaradením reklamy na ďalšie vydanie programu po cca 3 minútach od skončenia predchádzajúceho prerušenia programu reklamným blokom, za čo jej odporkyňa uložila pokutu vo výške 100 000 Sk podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z.

Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla, že uvedený komunikát odvysielaný na záver programu obsahoval ukážky z najbližšieho nasledujúceho vydania predmetného programu, nevzťahoval sa nijakým spôsobom na práve končiaci program a preto netvoril, ani nemohol tvoriť jeho integrálnu dramatickú súčasť. Odvysielanie tohto komunikátu splnilo len jediný a priamy účel, teda upriamiť pozornosť na ďalšie vydanie programu ako samostatnej ucelenej zložky programovej služby. Keďže daný program „Čo na to Mojsejovci?“ zo dňa 03.09.2007 bol prerušený zaradením reklamy v čase o cca 20:28:40 – 20:35:10 hod. a následne o cca 21:19:26 – 21:25:17 hod, tak potom medzi ostatným prerušením vysielania reklamným blokom a odvysielaním tretieho záverečného komunikátu uplynuli len cca 3 minúty, čím došlo k porušeniu povinnosti upravenej v § 35 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z.

Odporkyňa vo vyjadrení k podanému opravnému prostriedku ale uviedla, že v rámci posudzovania inej veci v správnom konaní č. 91-PgO/O-1311/2008, ktorého predmetom bol program s obdobným obsahom, na zaver ktorého bol odvysielaný komunikát obsahujúci ukážky z nasledujúceho vydania posudzovaného (toho istého programu), dospela k záveru, že **predmetný komunikát nie je samostatnou zložkou programovej služby, ale tvorí integrálnu súčasť programu a preto dospela k záveru, že nemohlo dôjsť k prerušeniu programu týmto komunikatom.** V predmetnom inom správnom konaní sa odporkyňa ďalej zaoberala len otázkou, či odvysielaním uvedeného komunikátu nemohlo dôjsť k porušeniu § 32 ods. 12 zák.č. 308/2000 Z.z, a teda, či odvysielaný komunikát neobsahoval informácie, ktoré by mohli napĺňať definíciu skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zák.č. 308/2000 Z.z.

Na základe uvedeného opakovane posúdila odporkyňa aj skutkový stav tohto prípadu a dospela k záveru, že **v danom prípade neboli neplnené kritériá definície skrytej reklamy kumulatívne, keďže absentovalo piate kritérium o omyle, preto nemohlo dôjsť k porušeniu § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z.z.** Uvedeným odporkyňa, podľa vlastného vyjadrenia, prekonalala svoje vlastné rozhodnutie týkajúce

sa charakteru sankcionovaného komunikátu a citované stanovisko odporkyne je potrebné v tejto otázke považovať za konečné.

Podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zák.č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá aj pokutu.

Podľa § 67 ods.5 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 100 000 Sk do 5 000 000 Sk, ak porušil podmienky na vysielanie reklám a telenákupu.

Z ustanovenia § 35 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplývajú podmienky na vysielanie reklamy a telenákupu. Pri vysielaní programov, ktoré nie sú uvedené v ods. 3 a 4 § 35, a ktorých trvanie presahuje 30 minút, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, ak medzi dvoma po sebe nasledujúcim prerušeniami uplynie najmenej 20 minút (§ 35 ods. 5 cit.zák).

Podľa § 35 ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z, pri vysielaní audiovizuálneho diela (okrem seriálu, série, zábavnej relácie a dokumentárneho filmu), ktorého dĺžka presahuje 45 minút, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy, alebo telenákupu na každý 45-minútový úsek Ak plánovaný časový rozsah vysielania audiovizuálneho diela presahuje dva alebo viac súvislých 45-minutových úsekov najmenej o 20 minút, povoľuje sa ďalšie prerušenie, Medzi dvoma po sebe nasledujúcimi presušeniami však musí uplynúť najmenej 20 minút.

Podľa § 35 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z vysielanie spravodajského, politickopublicistického a náboženského programu, programu pre maloletých a bohoslužieb sa nesmie prerušovať zaradením reklamy alebo telenákupu.

Úlohou súdu v danej veci bolo prejudiciálne vyriešiť otázku, či posudzovaný komunikát odvysielaný dňa 03.09.2007 v programe „čo na to Mojsejovci?“ v čase o 21:28:21 – 21:28:53 hod. mal charakter reklamy a či boli porušené povinnosti vyplývajúce z § 35 citovaného zákona pre vysielateľa televíznej programovej služby V tomto prípade sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s tvrdeniami účastníkov konania a dospel k záveru, že predmetný komunikát nespĺňal kritériá reklamy alebo telenákupu, na ktorých vysielanie stanovil zákonodarca v § 35 podmienky, za akých môžu byť zaradené do vysielania v rámci jednotlivých programov.

Podľa názoru súdu, v prvom rade uvedený komunikát nie ie možné považovať za samostatnú zložku programovej služby pretože tvoril integrálnu súčasť programu, t.j. bol odvysielaný v rámci programu ako jeho súčasť, teda v tomto prípade neprišlo k prerušeniu programu odvysielaním komunikátu, keďže na záver programu boli odvysielané len ukážky z nasledujúceho vydania toho istého programu.

Uvedený komunikát tak, ako to správne konštatovala odporkyňa, nesplňal ani kritériá na to, aby ho bolo možné považovať za odvysielanie skrytej reklamy, keďže tu absentovala zákonom stanovená podmienka definície skrytej reklamy a to uvedenie verejnosti do omylu o podstate odvysielanej informácie (§ 32 ods. 13 zákona č 308/2000 Z.z.) Podľa názoru najvyššieho súdu mal komunikát len informatívny charakter.

Na základe uvedených skutočností dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací k záveru, že v danej veci odporkyňa nesprávne právne posúdila vec, pretože v napadnutom rozhodnutí uvedený komunikát posúdila ako samostatnú zložku programovej služby a nie ako súčasť odvysielaného programu, preto k sankcionovaniu navrhovateľky prišlo v rozpore so zákonom č. 308/2000 Z.z.

S námietkou navrhovateľky, že v danom prípade nebol dostatočne zistený skutkový stav, sa súd stotožnil, pretože súčasťou administratívneho spisu nie je audiovizuálny záznam predmetného vysielania, ale len jeho prepis, čo v prípade námietok o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, je potrebné považovať za nedostatok, keďže v konaní sa nedá preveriť samotný prepis programu a skutkový stav zistený a deklarovaný v administratívnom rozhodnutí,

Otravách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 Os p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O s.p. tak, že nepriznal navrhovateľke náhradu trov konania, pretože navrhovateľka si neuplatnila nárok na ich náhradu ani nepredložila prípadné vyčíslenie trov konania.

POUČENIE: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 26. júna 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková